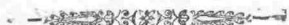

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Δαιμόνιον! αἰχμάλωτε! ἔλα, τρέξε, εἰς ἔργον, τρικέρατε!

Τὸ πρῶτον σου πηδήμα, ὅλος ὁ κόσμος τῶν ἀναγνώστων σου ζητεῖ πηδήματα.

Τοῦ διαβόλου τὰ πηδήματα! εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ συρμοῦ, καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ἤξεύρεις, ὁ συρμός εἶναι ὡς ἡ διατμή τῆς ἡμέρας παρὰ τινι στρατῷ· εἶναι τρέλλα, μανία, ὁ συρμός εἶναι τύραννος, ὅ,τι ζητεῖ πρέπει νὰ γίνη.

Τοιαῦτα ἐπεφώνει, περὶ τὴν ἐρυθρὰν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ Ἀδθηρίτης, κατόπιν τῆς μετὰ τοῦ διαβόλου συναντήσεώς του, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνετο. Καθὼς ἄλλοτε (διὰ νὰ μὴ νομίσωσι τινες σήμερον) ἐκραύγαζεν εἰς νοσημονέστατος ἀστυνόμος ἐν πλήρει θεάτρῳ.

— Γραμματεῦ! ὑπαστυνόμοι! κλητῆρες! δαιμόνια! τρέξατε, συλλάβετε τὴν παμπόνηρον ἐκείνην μυῖαν, ἥτις πρὸς ἀντιπολίτευσιν τινῶν ἀστυνομικῶν διατάξων, ἤλθεν ἐπικαθήσασα τῆς μύτης μου καὶ ἐκεῖ ἡ κακοήθης! ἔκαμε κοκκίδες.

Ἀλλὰ ποῦ εἴσθε ὑπαστυνόμοι, κλητῆρες ἐπανελάμβανεν, ὠργισμένος περιτρέχων τοὺς διαδρόμους, μηδενὸς ἀποκρινομένου.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶσαι, διάβολε! ἐξεφώνει μετ' ἀγανακτήσεως ὁ Ἀδθηρίτης, διαβηματίζων τὸν τετράγωνον θάλαμόν του καὶ ἀδηνουῶν, ὡς ἐν ὑπουργεῖον, εἰς τοῦ ὁποῖου τὰ γλυκεὰ ρεύματα δὲν ὑπακούει μία Γερουσία.

Ἐδράζε τότε τὸ κρεμάμενον εἰς ἓνα τῶν τεσσάρων τοίχων του σχοινίον, τὸ ὁποῖον, καταλαμβάνετε, ἦτο ἡ οὐρά τοῦ διαβόλου, τὸ ἔσυρε μεθ' ὁρμῆς καὶ προσήλωσε βλέμμα ἀνήσυχον πρὸς τὴν θύραν.

Ἐν τῷ ἅμα εἶδεν, ὅτι διὰ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθροῦ εἰσεχώρει ἐν μικρογραφίᾳ τοῦ Ποσειδῶνος ἡ τρίαῖνα, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεγνώρισε τὴν τρικέρατον κεφαλὴν τοῦ δαιμονίου, τὸ ὁποῖον παρέστη ἐνώπιόν του κατακεκονιαμένον με ἐνδυμασίαν Μοσχομάγγα (ὅχι πολιτικῆς) καὶ θέσαν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν κεράτων του, ὡς στρατιώτης ἐπίλεκτος.

— Παρών!!! ἐφώνησε δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν ἀσθμαϊνόντων πνευμόνων του.

— Ἄ! τρικέρατον! τί ἐνδυμασίᾳ εἶναι αὕτη; Μοσχομάγγα! ποῦ ἔτρεχες καὶ ἐγὼ φωνάζω; ἀναμφιβόλως καλὸν δὲν ἔπραξες ὑπ' αὐτὸ τὸ ἐνδυμα, κάτι ἔπαιξες.

— Ἀἱ! ὀλίγο πετροπόλεμο ἔπαιξα, ὑπέλαβε τὸ δαιμόνιον ζῶον μετ' ἀδιαφορίας τοὺς ὀνυχάς του.

— Πετροπόλεμο!

— Βέβαια, τί νὰ κάμω; ἀφοῦ τώρα δέκα ὀλοκλήρους ἡμέρας εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ὡς νεόνυμφος εἰς τὸν σύζυγόν της, τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν γάμων των· καὶ ἐνῶ σὲ ἀκολουθῶ καταπόδας, ὡς τὸ κυνάριον μιᾶς ἰδιοτρόπου καλλονῆς, μέχρι τῶν θυρῶν τῆς

ἐκκλησίας καὶ τῶν ὑπουργείων, διότι ἀμφοτέρων ἡ εἰσοδος μὲ κολλάζει. Σὺ, καὶ συγχώρησον Δέσποτα, δὲν μοι παρεχώρησες οὔτε τὴν ράβδον σου κἂν, διὰ νὰ δώσω χάριν ἀδροφροσύνης, μίαν καὶ τεσσαράκοντα, διὰ νὰ μὴν εἶπω—παρὰ μίαν διότι τὸν παρὰ ζητεῖ καὶ αὐτὸς ὁ ἃς μὴ τὸν ὀνομάσω, ὅστις ἤρχισε πάλιν νὰ γαυγίλῃ ὡς ὁ κύων τῆς μονῆς, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλησμόνησαν οἱ ἀγαθοὶ πατέρες νὰ ρίψωσιν ἐν κόκκαλον· ἐνῷ αὐτὸς δὲν λησμονεῖ νὰ ρίπτῃ σκάνδαλα ὑπὲρ ἐνὸς ξένου ἱεραποστόλου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν σχολὴν ἐξεπαιδεύθη ἄλλοτε τὸ μόνον του κοράσιον καὶ

— Τί σὲ μέλει; ὁ ἄνθρωπος ἴσως οὕτω πληρόνει τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Εἶπας· εἶδε ἡτοιμαζόμεν νὰ προσθέσω, ὅτι πληρόνεται διὰ νὰ γεννᾷ πάντοτε παρόμοια σκάνδαλα, ἐφ' ὧν (καὶ μεταξὺ μας μενέτω, διότι αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω ὡς διάβολος) ἤρχισαν ν' ἀνταλάσσωνται μερικαὶ κενώσεις, διακοινώσεις θέλω νὰ εἶπω, αἵτινες εἰς σᾶς τοὺς φιλασθένους οὐδέποτε ἐμύρισαν

— Βούβα! κακὸ γλωσσε.

— Οὔτε κίχ Δέσποτα· ἀλλ' ἤρχισα νὰ πνίγωμαι πλησίον σου, ὡς οἱ παρὰ ταῖς ξέναις αὐλαῖς Πρέσβεις ἡμῶν, καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ κοιμῶμαι αἰώνια ὡς ὁ εἶς, οὔτε νὰ ἱστοριογραφῶ μύθους, ὡς ἕτερος

— Πήδα τότε! τὸ ἔργον σου!

— Ἀδύνατον Δέσποτα.

— Διατί;

— Χωλαίνω· καὶ ἐπροσποiehθη, ὅτι ἐγγίζει τὸν ὄνυχά τοῦ ποδός του.

— Ἐκεῖ χωλαίνεις;

— Ἄι! ναί.

Ὁ Ἀδελφίτης ἐμειδίασεν·

— Τί ἤθελες εἰς τοὺς πετροπολέμους;

— Χάριν διασκεδάσεως, καθὼς τινὲς ἐκ τῶν ἐρατεινῶν κυριῶν μας δὲν πετροπολεμοῦν μὲν, ἐργολαβοῦν ὅμως.

— Ἀλλ' ἂν σ' ἐβλεπε ἡ Ἀστυνομία;

— Καὶ ἀφοῦ δὲν εἶδεν τόσους παῖδας μὲ σπασμένας κεφαλὰς, ἤθελος νὰ ἰδῇ τὸ διαβολίδιον τὸ μικρὸν, ὡς ἓνα. . . ὡς μίαν χρυσάλιδα, τὸ ὁποῖον ἂν θέλῃς κρύπτει τὰ κερατίδιά του ὑπὸ ἐξωτικῆς ἀσιατικῶν μανδύαν· ἀφοῦ μάλιστα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἔτρεχεν δσφραινομένη Σακκελαριάδην καὶ κατέσχε τυπογράφους καὶ συνελάμβανεν ἔγγραφα καὶ ἐφήρμοζεν ἐμβριθῶς τὴν ἰσχύν τοῦ νόμου καὶ

— Μὴν ἀ-να-κα-τό-νε-σαι εἰς τὰ πολιτικά!

— Πῶς διὰ πολιτικὸν ἔχεις τὸν Ἀστυνόμον;

— Πολιτικώτατον μάλιστα.

— Κολλητικώτατον; ναί! πολιτικὸν ὅμως κάνεις δὲν τὸν λέγει, μάλιστα δέ

— Αἰχμάλωτε !

— Δέσποτα !

—

— Ἄ ! ἐκατάλαβα, θέλεις νὰ βάλω καὶ ἐγὼ κοκκίδες, ὡς ἡ μουσικὴ ἐπὶ τῆς σεβαστῆς ἱρίδος τοῦ ; λοιπὸν κοκκίδες καὶ διασκεδάζων, ἔλεγα, εἰς τὸν πετροπόλεμον ἔσπασα δύο τρεῖς σκληρὰς κεφαλὰς παιδῶν, καὶ ἡτοιμαζόμεν νὰ σπάσω καὶ ἄλλην, ὅταν μεθ' ὁμῆς μὲ ἔσυρες ἐκ τῆς οὐρᾶς, ὡς μία γελοία Ἑλλῆς σύρει πολλὰκις τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν κάμνει νὰ πληρόνῃ ἀκριβὰ τὴν πλάνην τοῦ· σπεύδων δὲ νὰ ὑπακούσω, προσέκρουσα εἰς ἓνα σύνδεσμον, τὸν ὁποῖον εἶχον χάσει πέντε ἐμβριθεῖς καθηγηταὶ ἐπιστρέφοντες τοῦ περιπάτου, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν συνέπεσε νὰ εὕρῃ ἡ ἀνθηρὰ νεολαία μας.

— Καὶ δι' αὐτὸ χωλαίνεις !

— Καὶ δι' αὐτὸ χωλαίνει, λέγε· διότι ἐγὼ ἰδοῦ με ζωηρότατον. Ἀνεσείσθη, ἀπέρριψε τὸ ἔνδυμα τῆς μοσχομάγγας, ἔκαμε μικρὰς εὐζώνους κινήσεις καὶ ἀτενίσαν βλέμμα σπινθηροβόλον ἐπὶ τοῦ Ἀβδρήτου.

— Πρόσταξε ! Δέσποτα, εἶπε, πηδῶ ἂν θέλῃς εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ θὰ μάθῃς πῶς ἀνατρέφονται οἱ ἀγαθοὶ πολῖται.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ἐκεῖ δὰ, θὰ σοῦ κλέψω μίαν μηχανὴν τοῦ Συντάγματος.

Εἰς τὴν Ῥωσίαν· θὰ μάθῃς πῶς τιμωροῦνται οἱ παρήκοοι.

Εἰς τὴν Τουρκίαν· θὰ ἰδῇς πῶς τρώγεται τὸ πιλάφ . . . ἢ πῶς διαλύεται μία σπουδαία συζήτησις τοῦ Προξενείου μας καὶ πῶς σχολιάζονται τὰ παρα-ξυλλίσματα.

Εἰς τὴν

— Αἶ ! ἀφερίμ κόκορα ! καὶ τί μᾶς μέλει διὰ τὰ ἀλλοδαπὰ ; ἐγ-χώρια, ἐγχώρια !

— Λοιπὸν πηδῶ εἰς τὴν Σύρον· καὶ θὰ μάθῃς πῶς τελωνίζονται τὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα ἐμπορεύματα, καὶ πῶς πλέκουν αἱ Συριαναὶ ἀθωότητες τοῦ —πλάτου ἔρωτα— τὰ δούκτια· ἢ τί φρονεῖ ὁ ἔμπορος διὰ τὰ ἐγκόσμια καὶ τί ἡ χαριτόβρυτος σύζυγός του.

Εἰς τὰς Πάτρεις· θὰ μάθῃς διατί τὸ χρώμα μιᾶς ωραίας Πατρι-νῆς συμφωνεῖ μὲ τὸ ροδόχροον κάλυμμά της· καὶ διατί κύριοι τινές, ἄλλως ἔντιμοι κτηματῖαι, χάνουν πάντοτε εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον.

Εἰς τὰς Καλάμας· διατί εἶναι περισσότερα χλωρὰ, παρὰ ξηρὰ σῦκα.

Καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἀττικὴν ὁποῖου εἴδους μέλισσαι κάμνουν μέλι. Τέλος διατί εἰς τὴν Ἑλλάδα σπεῖρονται οἱ πλάτανοι καὶ φυτεύονται τὰ πρόσσα· καὶ

— Αἶ ! καλὰ ἀρκεῖ, ἐφωτίσθημεν ! καὶ καταλαμβάνω ὅτι εἶσαι Πανεπιστήμιον, Πολυτεχνεῖον, Πανδαιμόνιον ! πλὴν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαυδῇς γρήγορα, πηδῶν τόσῳ μακράν.

Ἐδῶ, ἐδῶ ! εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας ἐν σου πῆδημα, τὸ πρῶτον πῆδημα, ἐλαφρόν, εὐστροφόν· πρόσεξε μὴ συγκρούσης τὰ κερατῖδιά

σου, κατὰ τοῦ μετώπου ἐκείνου τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσης, ἢ νὰ σχίσῃς διὰ τῶν ἐνύχων σου τὸ σεβαστὸν κάλυμμα τῆς πρώτης. Εὖας τὴν ὁποίαν ἤθελες ἰδεῖ νὰ μειδιάσῃ. — Λοιπὸν εἶσαι ἕτοιμον;

— Ἕτοιμον! ἀπεκρίθη τὸ δαυμόνιον, καὶ ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν ἐνύχων του.

— Πῆδα!

— Φίσσος . . . ἐσύρισε τὸ κενὸν διάστημα καὶ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς μιᾶς οἰκίας κατέπεσεν ἐν πυροτέχνημα. Πολλοὶ διαβάται ἠτένισαν περιέργως— Κύριοι μὴ ἐνοχλεῖσθε.

— Δαυμόνιον! ἐτηλεγράφησεν ὁ Ἀβδηρίτης.

— Δέσποτα, ἀπήντησεν αὐτό.

— Ποῦ εὐρίσκεσαι;

— Εἰς τὴν Σεβαστὴν Γερουσίαν.

— Φεῦγε, μὴ ἐκληθῇς ὡς ἐγκάθετος. . . .

— Μιὰ στιγμή, νὰ καμαρώσω τὰ χαρμόσυνα βάζανα τοῦ Συντάκτου τῶν πρακτικῶν, Δελφίνα σκάζει ἡ ταχύτης τῆς γραφίδος του. Ἐπειτα μία ἰδέα.

— Σατανικὴ βέβαια!

— Ὅχι δὲ! τί ταιριάζει, ὑπουργικὴ! βλέπω ὅτι αἱ γενόμεναι σφοδραὶ ἐπερωτήσεις συζητοῦνται μὲ τάξιν καὶ ἀξιοπρέπειαν· σημείον ὅτι θὰ χάσῃ τὸ ὑπουργεῖον· ἐλάλησεν εἰς τοῦ ὁποίου ἂν καὶ τὸν φρενολογικὸν χάρτην ἡ ἄστατος εὐφυΐα κατεσκευάσεν ἀπὸ σπόγγον, μολαταῦτα. . . Ἐηροβήχει ὁ ἐφιόλης μιᾶς ἐξοχότητος· σημείον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει νὰ πῇ. . . Κρύπτει τὸ πρόσωπόν του ἕτερος, συνοφρουῦται καὶ στιγματίζει. . . . Λοιπὸν ἐν μικρὸν πῆδημα, μὲ τὴν ἀδειάν σου, νὰ λάβω τὴν θέσιν ἐνὸς ὑπουργοῦ νὰ εἰπῶ δύο λέξεις μόνον καὶ παρευθὺς καθὼς λέγει τοῦ Κουτρούλη ὁ Γάμος, ὅστις σήμερον μετεπώνυται. . . . Ὅθι ἰδῇς, ὅτι

Τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἡ Γερουσία θὰ ἐμπερδευθῇ
Καὶ θὰ γίνῃ ὅσον λωλῆς μαλιὰ καὶ καὶ ταραχὴ
Καὶ ὀχλοσὴ, καὶ ὅλα διὰ νὰ λυθῇ ἡ Συνεδρίασις.
Καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ λέγουν παροιμιακῶς

Τοῦ διαβόλου τὰ πηδῆματα, ὅτι ἐγιναν.

— Φεῦγε, πῆδα ἀλλαχοῦ, ὅπου θέλῃς.

— Ἐπῆδησα· ὦ! τί χαρὰ, τί ζωὴ! εἶμαι εἰς μίαν αἵθουσαν ὅπου πέντε ἐξ θεότρελλα κοράσια πετροβολοῦνται μὲ ἄνθη, τὸ ἐν ἀρπάξει, τὸ ἄλλο μαδᾷ τὰ ῥόδα, τὰ κοσμοῦντα τοῦ ἐνὸς τὸ πᾶλλον στήθος ἢ τὴν ξανθὴν κόμην τοῦ ἄλλου· γελοῦν καὶ ξεκαρδίζονται, φωνάζουν, τρέχουν, κυνηγοῦνται γύροθεν τραπέζης, ἐφ' ἧς κεῖνται μυροβολοῦσαι ἀνοδοδέσμη θαλεροὺς φέρουσai εἰσέτι τῆς δρόσου τοὺς μαργαρίτας, ὡς τὸ βλέμμα καὶ ἡ πνοὴ τῶν κορασίων, ἐξ ὧν οὐδὲν σκέπτεται, ὅτι καθὼς τὰ ἀνθισμένα ῥόδα σήμερον, μαραίνονται καὶ πίπτουν ἢ μαδοῦνται καὶ ῥίπτονται αὔριον, οὕτω καὶ ἡ ἀνθηρὰ των νεότης θὰ μαρανθῇ ἢ θὰ μαδηθῇ καὶ πέσῃ. . . .

Ὅλα χαίρονται, ὅλα ψάλλουν ὡς τρελλὰ χελιδόνια τὴν πικραμένην τοῦ Μάτου των

Μάϊ μου. με τὰ λούλουδα, ῥοδοστέφανωμένε·
Μὴ μοῦ μαγεύσης τὴν καρδίᾳ καὶ τὴ ψυχὴ καὶμένε !

Καὶ τεινάσουν τὴν λευκόκονιν τοῦ προσώπου των. Ζηλεύω, μετα-
μορφόνομαι καὶ ἐγὼ εἰς δωδεκαετὲς παιδίον· εἶμαι ὁ μικρὸς ἐξάδελ-
φος τοῦ ἐνὸς καὶ τὸ γινώριμον τοῦ ἄλλου· ῥίπτομαι μεταξὺ αὐτῶν
ἀνθοβολῶ εὐστοχα, κεντῶ· κυνηγῶ τὸ ἐν, ἀφίνω τὸ ἄλλο· εἰς τὸ ἐν
δίδω ῥάπισμα ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς ἀνθηρᾶς παρειάς του, ἐνῷ τὸ προφθά-
νω καὶ μαδῶ τὸν ἀνθοστέφανόν του· ἄτοῦ ἄλλου ἀρπάζω ἐν φίλημα, καθ’
ἣν στιγμὴν προσθέτω ῥόδον ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τρέχω. . . .

- Ἀγγελουδι ! με κράζει τὸ ἐν καὶ πεισμώνει.
- Διαβολάκι ! φωνάζει τὸ ἄλλο καὶ γελά.
- Ὡρατο ! μου, ἀποκρίνομαι πρὸς τὸ ἐν καὶ γελῶ.
- Κακιά ! λέγω τῷ ἄλλῳ καὶ πεισμώνω.

Ἐν μεταξὺ αὐτῶν, ἀνεπτυγμένον ὡς τριετὴς κορμὸς πορτοκα-
λαίας, με μαύρους ὀφθαλμούς καὶ ξανθὴν κόμην, ἀποσύρεται κρατῶν
μίαν ἐκλεκτὴν ἀνθοδέσμην, ἵσταται εἰς μίαν γωνίαν δειλᾶ, τὴν προσ-
βλέπει καὶ σκυθρωπάζει· τὸ προκαλῶ, με περιφρονεῖ, τῷ ῥίπτω ἐν ἄνθος
ἀπλοῦν καὶ δὲν τὸ λαμβάνει—Ἐχω μοῦ λέγει. — Ἐλλέγω Ἴον καὶ τῷ
προσφέρω, τὸ ῥίπτει μακράν· δίδω ἐν ῥόδον, τὸ λαμβάνει καὶ τὸ μα-
δα.

- Πλὴν τί θέλει ;
- Ἡξεύρω καὶ ἐγὼ ; εἶναι ἰδιότροπο ! πλὴν μίαν στιγμὴν Δέσποτα·
Ἄ ! ἐνόησα, θέλει ἐν μικρὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὅποιον εἶναι διπλωμένον
περὶ τὸν κάλυκα ἐνὸς κρίνου θεμένου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνθοδέσμης του.
- Αὐτὸ θέλεις, λέγω· λάβετο τί φοβεῖσαι ;
- Μὲ ἠτένισεν ὀργίλως· ἐπείσμωσα καὶ ἐγὼ καὶ τῷ ὑπέδειξα τὰ
μικρά μου κερατῖδια· δὲν ἐφοβήθη ἀλλὰ
- Παμπόνηρον ! ἔκραξε, καὶ ἐσφενδόνησε κατακεφάλῃς μου τὴν ἀν-
θοδέσμην του, ὡς ἦτο.

— Τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγγάλας μου καὶ ἀπέσυρα τὸν χάρτην,
ἐξετύλισα καὶ ἦτο γεγραμμένος. Ἐκεῖνο δακρύζει ἀπὸ πῆσμα, θέλει
νὰ μοῦ μαδήσῃ τὴν κόμην, πλὴν κρατεῖται, καὶ τὸ πῆσμα του με-
ταβάλλεται εἰς μειδιάμα, διότι εἰς τὸ πρῶτον βῆμα καὶ ἠγέρθη ἡ
περιέργεια.

Τί εἶναι ; τί εἶναι ; ἐπεφώνησαν ὅλα καὶ με τριγυρίζουν.

— Τίποτε ! τίποτε, λέγω ἐγὼ καὶ προσπαθῶ τάχα νὰ τὸ ὑπο-
κρύψω, ἐνῷ τοῖς τὸ ἐπιδυκνύω.

— Ἄ ! ἄ ! ἕνα γραμματάκι !

— Ἐνα τραγουδάκι !

— Νὰ μᾶς τὸ διαβάσῃς ! νὰ μᾶς τὸ διαβάσῃς !

— Μὰ σταθῆτε, μὰ σταθῆτε !

— Γρήγορα ! μὰ τώρα !

— Ἀμέσως ἀγγελουδιὰ μου ! ἀμέσως ! ἂν μοῦ δώσῃτε τὴν ἄδειαν.

νά καθήσω ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκείνης, καὶ ἐνῷ ἐγὼ θὰ ἀναγινώσκω, σεῖς νὰ μὲ στολίζητε μὲ τὰ ἄνθη σας, καὶ αὕτῃ ἡ συμφωνία εἰς τὸ τέλος νὰ μὲ φιλήσετε ὅλα εἰς τὸ μέτωπον.

— Οὐμ, ἐγόγγυσαν ὅλα καὶ ἐκατήφιασαν.

— Ἄν θέλετε, λοιπόν.

— Ὄχι, Ναί ! ὄχι, Ναί ! συνέλεξα ἀπώλητον πλειοψηφίαν ὑπὲρ τοῦ θέματός μου.

— Ἐκάθησα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐνῷ μὲ στολίζουν, ὥς τὸν Μάϊον, ἡ φύσις, μὲ τὰ ἄνθη των, ἐγὼ ἀναγινώσκω τοὺς ἐξῆς στίχους.

Τοῦ ἀνθοστολιστοῦ Μάϊ τὸ στεφάνι θε νὰ πλέξω,

Ἐπὶ τὸ λούλουδά σου δὲν ἔχω.

Εἰς τὸν κήπον σου, ὦ κόρη, τρία ἄρες με νὰ θρέψω,

Εἰς λειμῶνας νὰ μὴ τρέχω.

Πρῶτον κόπτω ἓνα ῥόδον, κόκκινον καὶ μυροβόλον,

Ἐπὶ τὰ ἄνθηρά σου χεῖλη.

Ῥόδον—Ἐρωτος σημεῖον— ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον,

Ὁ Θεὸς τὸ ἔχει στείλει.

Ἀπαλὸν, λευκὸν, ὠραῖον ἓνα κρίνον ξερρίζων.

Τοῦ παρθενικοῦ σου στηθούς

Ἀθωότητος σημεῖον· μὲ τὸ ῥόδον τὸ ἐνώνω,

Πλὴν τὰ ἄνθη ἔχουν μύθους.

Ὡστε, βλέπω ! τὸ στεφάνι ἐντελὲς διὰ νὰ γείνη

Καὶ τὸ τρίτον θὰ προσθέσω.

Πιερῶ φύλλον λεμοναίας, ὅπου τὴν ἐλπίδα δείχνει,

Καὶ τὸ βάλω ἐν τῷ μέσῳ.

Καὶ ἰδοὺ συμπληρωμένο ὠραιότατο στεφάνι

Ἀπὸ ῥόδον, κρίνον, φύλλον.

Ῥόδον. . . . Κρίνον. . . . ἰδικά σου.— Τῆς ἐλπίδος πλὴν τὴν πλάνη.

Ὅτι τὴν δώσης εἰς τὸν φίλον ;

Ἐν μόνον τὸ ἐνόησεν, τὰ λοιπὰ ἐσκέπτοντο. Ἦρχισαν νὰ μὲ φιλοῦν, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀπροσέκτως, ὅταν ἡ ἑχθρά μου, ἥτις παρεμόνευσεν, ἰδοῦσα τὴν διαβολικὴν μορφήν μου, τὴν ὁποίαν δὲν ἔκρυπτα πλέον ἐφώναζεν.

— Ἄ ! Μὴ τὸ φιλήτε ! μὴ τὸ φιλήτε ! τὸ δαιμονόπαιδο ! ἔχει κέρ. . .

— Μὲ ἠτένισαν τότε ὅλα καὶ ἰδόντα τὰ κερατίδια, σφενδονίζουσιν κατ' ἐμοῦ τὰς ἀνθοδέσμας των, καὶ φεύγου ἐντρομα κρύπτοντα τὰς ὥραιας κεφαλὰς των ἐντὸς τῶν χειρῶν των.

— Φεύγω καὶ ἐγὼ διότι, αἱ μητέρες εἰσελθοῦσαι, σκαλίζουν ὑπὸ τὸ ἀράθημα τῶν ἀνθοδεσμῶν, καὶ ἂν πέσω εἰς τὰς χεῖράς των.